

като теле.“ *Ел.* „Да бѣхъ на твое мѣсто....“ Докторътъ дохожда, облѣченъ въ рединготъ и носящъ китка рози за Мила. Тя неподвижно седи, опрѣла чело на ржка. „Г-це, тѣзи рози, които...“ неловко започва рѣчта си докторътъ. Мила небръжно го кани да ги остави нѣйдѣ и да седне, а послѣ го подиграва, задѣто не направилъ ней прѣдложението, а отишълъ най-напрѣдъ да я иска отъ брата ѝ, както правятъ по селата. Елисавета се мѣчи да насърчи сконфузеня докторъ, комуто Мила открито заявява, че е вече годена за друго — за Христофорова. Тя не се свѣни да каже, че още прѣди три години сама се хвърлила на шията му. *Ел.* „Азъ ти запрѣщавамъ да говоришъ понататѣкъ.“ *Мила.* „Ти коя си!“ *Ел.* „Ще пратя слугинята да подири Стефана: той да ти каже, коя съмъ.“ Мила сѣкашъ бълнува. Тя говори гордо и мечтателно: „Азъ съмъ негова годеница. Азъ съмъ негова жена....“ *Ел.* „Ти си луда, какво говоришъ!“ *Мила.* „Душата ми е негова, значи азъ съмъ негова, — азъ му съмъ жена! Ти си по-малко жена на брата ми, отколкото азъ на Христофорова — заклевамъ се.“ Елисавета ще прѣтълкува и изопачи послѣднитѣ думи на Мила и Драгоданоглу така ще измѣчи сестра си, че скарването имъ ще се разрази въ истинска буря. Елисавета подмята двусмислени думи за поведението на Мила. *Д-ръ Ч.* „Стефанъ каза, че ще я изтрѣгнемъ изъ ноктетѣ на тоя човѣкъ....“ *Мила* (истерично) И вие?! Безсраменъ сте вие, — не мога да ви гледамъ, — махнете се! *Д-ръ Чипиловски* грабва шапката си и бърже излиза, безъ да погледне нѣкого. Въ стаята се е смрачило. — Въ тая силно напрегната сцена дѣйствието се стрѣми съ главоломна бързина къмъ трагичната си развръзка. Мила, трескаво възбудена, е вече готова за фаталната стѣпка. Скарването съ брата ѝ ще подлѣе масло въ огъня и ще я доведе до сѣщанско отчаяние. Изтерзана, омаломощена отъ неравната борба, изоставена и безпомощна срѣдъ буритѣ на живота, тя ще се хвърли въ пропастьта, за да тури веднажъ за винаги край на непоносимитѣ си страдания. Облегчено въздѣхва Мила, като вижда гърба на *Д-ра*. Природно добродушна, тя се оправдава за неволно казанитѣ на Елисавета обидни думи: „Елисавето, поне ти си жена, ти би могла да ме разберешъ... Отъ нагдѣ ни дума на съчувствие. Азъ бихъ подложила ржка, като нѣкоя просекиня, за една думица.... Сѣкашъ подъ мене е знала нѣкоя пропасть и всички ме тласкатъ къмъ нея....“ Но Елисавета грубо отврѣща: „Азъ ще мълча. Разправяй се съ брата си. Питаше ме, коя съмъ?!“ Мила сѣда и безмълвно плаче. *Ел.* „Плачи, плачи надъ главата си: тя нѣма да те изведе на добъръ край.“ Драгоданоглу се връща мраченъ, слѣдъ като узналъ отъ устата на самия *Д-ръ Васко* за случката. Като побѣснѣлъ звѣръ се нахвърля той върху сестра си и цинично се гаври съ най-свещенитѣ ѝ чувства. „Коя си ти? Една опозорена мома, ето коя си!...“ *Мила.* „Ако ми си братъ, мълкни!“ *Д.* „Братъ? Ти не ми си сестра.... Ние нѣмаме въ рода си та-